

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa T. P.
przeciwko M. P.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt I ACa 665/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na jej oczywistej zasadności w związku z naruszeniem przepisów

postępowania przez naruszenie zasady bezpośredniości oraz wadliwości sporządzonego uzasadnienia

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Naruszenia zasady bezpośredniości upatruje on we wzięciu przez Sąd Apelacyjny pod uwagę ustaleń faktycznych zawartych w innym prawomocnym orzeczeniu sądowym, w miejsce przeprowadzenia własnego postępowania dowodowego. Jest to jednak zarzut nietrafny jeśli wziąć pod uwagę, że poczynione przez Sąd Apelacyjny ustalenia wynikały w całości z odmiennej oceny zgromadzonego w pierwszej instancji materiału dowodowego, a nie z przeprowadzenia nowego postępowania dowodowego w tym zakresie. Ustalenia zawarte w prawomocnym wyroku rozwodowym stron stanowiły jedynie punkt odniesienia Sądu dla dokonania ponownej oceny zebranego materiału procesowego. Jak zaś przyjmuje się w praktyce orzeczniczej Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała 7 sędziów SN z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124).

Z tych samych przyczyn nie można dopatrzeć się oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w zakresie, w jakim zarzuca naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. dotyczące rzekomego niewskazania dowodów, na jakich poczyniono odmienne ustalenia faktyczne. Wynikało to z odmiennej oceny tego samego materiału dowodowego, który zebrał sąd pierwszej instancji, w związku z uwzględnieniem przez Sąd Apelacyjny zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

